

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

23 ABRIL 2020 - SANT JORDI, PATRÓ DE CATALUNYA / A - NÚM. 32

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera

Ap 12, 10-12

No van estimar tant la vida
que els fes por la mort

· Salm responsorial

Sl 33

R. El Senyor m'ha escoltat,
res no m'espanta

· Lectura segona

I Jn 5, 1-5

La nostra fe és la victòria
que ja ha vençut el món

· Vers abans de l'evangeli

Jn 15, 9

Manteniu-vos en l'amor
que us tinc

· Evangeli

Jn 15, 1-8

Qui està en mi i jo en ell
dona molt de fruit

SANTORAL

Sant Jordi, cavaller màrtir

Sant Adalbert

Sant Gerard de Toul, bisbe

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Andreu Guri i Sala

- Agraïment:

Als donants de sang i plasma

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, en aquest dia de Sant Jordi, mentre rumiava quin era el millor llibre per recomanar-vos m'ha caigut a les mans un escrit del P. Ignasi Fossas, prior de Montserrat, que ens proposa el llibre dels Salms, sota el títol *Pregar en temps d'incertesa*. L'he trobat bonic i per això el comparteixo: «Sovint hem dit, o hem sentit comentar, que no hi ha paraules per a determinades situacions. Es tracta de moments de la vida que poden ser positius o negatius, alegres o tristos. Poden ser circumstàncies de gran joia, d'esclat d'una nova vida, d'extrema realització personal o poden ser situacions de gran dolor i de tristesa, de mort, d'angoixa, d'injustícia, de contradicció molt gran. I és cert que, en aquestes situacions, el millor que podem fer és callar, i estar en silenci al costat de la persona o les persones amb les quals volem compartir un gran dolor o una joia inexpressable. Un silenci que vol expressar que el misteri del bé i del mal ens sobrepassa absolutament i alhora ens toca ben de ple.

Però també és veritat que a la Bíblia hi ha el llibre dels Salms, amb cent cinquanta poemes, que ens ofereix paraules que expressen el que viu l'interior del nostre cor i que serveixen per a posar una paraula en cada una d'aquestes situacions. Què millor, per fer-vos-en venir el gust, que acabar amb el salm 13, que en la situació tan insòlita i extraordinària que estem vivint, pot servir-nos per expressar a Déu la fatiga i el cansament davant el misteri del dolor i de la mort, la perplexitat enfront de la nostra finitud, el sofriment més íntim del qui ja no pot més: "Fins quan, Senyor, m'amagareu la mirada? Ompliu-me els ulls de claror, perquè sabent que m'estimeu, no perdi la confiança". Que bonic, no us sembla? Busquem una estona de silenci a casa i pensem quin és el salm que Déu ha gravat avui en l'interior del nostre cor.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 15, 1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo soc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus».

COMENTARI

Amb aquesta paràbola, Jesús ens vol indicar quin és el camí de la veritable felicitat: sentir que un forma part d'un projecte més gran, i que no està sol. Fixem-nos-hi bé. Ens diu que hi ha un cep arrelat, que és el Crist, un cep que res podrà arrencar, que és etern, i nosaltres som els sarments d'aquest cep, o sigui, les seves branques. Els que hem tingut la sort de tenir ceps a casa, sabem prou bé que cada branca agafa un camí diferent i que és el vinyater el qui fa anar-la al lloc on més bé estarà, on més sol tindrà, on podrà donar més de fruit. Això és la vocació. O sigui, quan un es deixa modelar per Déu, amb senzillesa, i així ser capaç de donar un fruit magnífic, perquè la seva vida no molestarà a la dels altres i els fruits que donarà seran bons per a tots. Però si una branca vol fer només la seva voluntat sense tenir en compte al qui la cuida i a les altres, una de dues: o deixarà el tronc principal i no viurà, perquè estarà sola, o si es queda al tronc acabarà destorbant tothom i fent mal als qui passen al seu costat. ¿Per què avui no mirem quin tipus de branca som? Que no siguem dels qui no només no saben viure sinó que, a més, no deixen viure als altres. I qui sap, potser ens pensàvem que érem la branca d'una vinya i resulta que som la branca d'un bonic roser florit. **Bona diada de Sant Jordi!**